

Progowa indukcja grawitacyjnego ekranowania jako źródło inflacyjnych atraktorów

Robert Szymański

19 czerwca 2026

Streszczenie

Badamy mechanizm inflacyjny, w którym zachowanie atraktora wynika z progowo indukowanej biegnącej masy Plancka, a nie ze starannie dostrojonego potencjału skalarnego. Scałkowanie po ciężkim sektorze sprzężonym przez $\xi(\chi)R$ generuje obliczalny wkład $\delta F(\chi)$, tak że potencjał w ramce Einsteina $U(\chi) = V(\chi)/F(\chi)^2$ dynamicznie uzyskuje plateau za każdym razem, gdy $V'/V \simeq 2F'/F$. Gdy pochodne $F(\chi)$ dominują w metryce przestrzeni pola, teoria zbliża się do uniwersalnej struktury biegunowej jednopolowych atraktorów, dostarczając dynamicznego źródła geometrii atraktora. Formułujemy pełny układ równań tła (Friedmanna, Raychaudhuriego i równania pola) w zwartej postaci gotowej do bezpośredniej integracji numerycznej, wyznaczamy ilościowo obszar przycięgania za pomocą diagnostyki portretu fazowego i weryfikujemy, że obciążenie EFT Λ_{sc}/H nigdy nie spada poniżej 12 w obszarze rozkładu a posteriori. Korzystając z CLASS+MontePython z danymi Planck 2018 TT,TE,EE+lowE+lensing, otrzymujemy $n_s = 0,9676^{+0,0004}_{-0,0009}$, $r = (2,3^{+1,5}_{-1,0}) \times 10^{-2}$, $\alpha_s \simeq -8,1 \times 10^{-4}$ oraz charakterystyczną drugą pochodną biegnącego indeksu $\beta_s \simeq -4,2 \times 10^{-5}$. Próbkowanie zagnieżdżone z PolyChord daje $\ln \mathcal{Z}_{\text{ASG}} = -1409,95 \pm 0,26$. Dedykowane przebiegi odniesienia ΛCDM z tą samą kombinacją funkcji wiarygodności i tym samym zakresem rozkładów a priori dla parametrów uciążliwości dają $\ln \mathcal{Z}_{\Lambda\text{CDM}} = -1417,76 \pm 0,33$ oraz $-1416,04 \pm 0,44$, więc w ramach tego potoku obliczeniowego czynnik Bayesa faworyzuje ASG o $\Delta \ln \mathcal{Z} \simeq 6-8$. Interpretujemy tę preferencję ostrożnie, ponieważ ewidencja bayesowska pozostaje czuła na objętość rozkładów a priori, a odwrócenie znaku względem wcześniejszych prowizorycznych oszacowań wynika z uaktualnionej bazy odniesienia ΛCDM , a nie z nowego najlepszego dopasowania ASG. Mechanizm pozostaje jednak wykonalny: perturbacje skalarne są stabilne, niegaussianowość jest nieobserwowalnie mała, przewidziana hierarchia biegnącego indeksu $|\alpha_s| \sim 8 \times 10^{-4}$, $|\beta_s| \sim 4 \times 10^{-5}$ stanowi konkretny cel dla CMB-S4 i LiteBIRD, a stosunek tensorowo-skalarny $r \simeq 3,4 \times 10^{-2}$ jest niezależnie wykrywalny przez Simons Observatory (oczekiwane pierwsze wyniki w 2027 roku, $\sigma(r) \simeq 3 \times 10^{-3}$, $S/N \sim 11$), czyniąc ASG jednym z pierwszych modeli inflacyjnych stojących przed decydującym bliskim werdyktem obserwacyjnym. Obserwable CMB bezpośrednio sondują pochodne sprzężenia grawitacyjnego, łącząc inflacyjne atraktory z biegnącą grawitacją w testowalnym układzie EFT.

1 Wstęp

Fizyczne źródło inflacyjnego atraktora pozostaje niejasne: w większości konstrukcji przypisuje się je specjalnie ukształtowanemu potencjałowi skalarnemu, podczas gdy grawitacja traktowana jest jako pasywny obserwator. Badamy alternatywę, w której atraktor wyłania się z biegnącej masy Plancka, odpowiadającej tymczasowemu osłabieniu grawitacji podczas wyjścia poza horyzont, zamiast mikroskopowego spłaszczenia $V(\chi)$. Efekty progowe w ciężkim sektorze przekazują się do

$F(\chi)$, spłaszczając potencjał w ramce Einsteina i generując predykcje zgodne z danymi Planck 2018 TT,TE,EE+lowE+lensing [1]: $n_s = 0,9676_{-0,0009}^{+0,0004}$, $r = (2,3_{-1,0}^{+1,5}) \times 10^{-2}$ oraz $\alpha_s \simeq -8 \times 10^{-4}$. Podobnie jak w przypadku atraktorów α , zachowanie atraktora jest niewrażliwe na szczegóły mikrofizyczne, o ile różnorodność kinetyczna wykazuje biegun rzędu drugiego. Cztery parametry ASG ($\beta, \Delta, \chi_0, \mu$) uogólniają standardowy obraz plateau; gdy $\beta \rightarrow 0$, model redukuje się do konwencjonalnej jednopolewej inflacji, więc kluczowe pytanie brzmi, czy obecne dane mogą odróżnić mechanizm ekranowania od tej prostszej granicy. Komplementarne podejście realizowane jest w Kwantowej Kwadratowej Grawitacji [6], która wykorzystuje poprawki krzywizny R^2 bez pola inflatonu i przewiduje $r \geq 0,01$ przy mniejszej liczbie wolnych parametrów; w przeciwieństwie do tego ASG zachowuje pole skalarne, którego funkcja ekranowania $F(\chi)$ produkuje charakterystyczny biegący α_s i β_s jako swoje pierwotne sygnatyry obserwacyjne. Jak pokazujemy poniżej, dane Plancka nie rozróżniają jeszcze tych sygnatyry — przewidziane $|\alpha_s| \sim 8 \times 10^{-4}$ leży na poziomie szumu obecnych pomiarów — ale mechanizm pozostaje wykonalny i dostarcza ostrych celów dla eksperymentów następnej generacji. Najpilniej, Simons Observatory (SO, oczekiwane pierwsze udostępnienie danych w 2027 roku) zbada stosunek tensorowo-skalarny z $\sigma(r) \simeq 3 \times 10^{-3}$, stawiając predykcję ASG $r \simeq 3,4 \times 10^{-2}$ w zasięgu przy $S/N \sim 11$; SO poprawi również $\sigma(\alpha_s)$ o czynnik $\sim 1,4 \times$ względem Plancka, dostarczając pierwszego znaczącego ograniczenia biegącego indeksu widmowego będącego głównym wyróżnikiem grawitacyjnego ekranowania (fig. 7).

Główne wyniki. Poniższa analiza dostarcza: (i) explicite wyprowadzenie EFT $F(\chi)$ z ciężkiego progu wraz ze szczegółowym odwzorowaniem FRG/Gaussowskim; (ii) pełny układ ewolucji tła w zwartej postaci, umożliwiający bezpośrednią integrację numeryczną i rekonstrukcję powolnego toczenia (slow-roll); (iii) diagnostykę na poziomie a posteriori dla biegącego indeksu β_s i obszaru atraktora poprzez portret fazowy kodowany kolorami; (iv) rysunek porównawczy n_s-r , na którym nałożone są kontury Planck 2018, trajektorie atraktorów α i rozkład a posteriori ASG; (v) rysunek obciążenia EFT pokazujący $\Lambda_{sc}/H \gtrsim 12$ wzdłuż wyznaczonej trajektorii; oraz (vi) bayesowskie porównanie modeli za pomocą próbkowania zagnieżdżonego z dedykowanymi przebiegami odniesienia Λ CDM o dopasowanych priorach, dające $\ln B_{ASG/\Lambda CDM} \simeq +6$ do $+8$ w przyjętym układzie Planck+PolyChord i wskazujące bazę odniesienia Λ CDM jako dominującą niepewność systematyczną porównania; i (vii) prognozę macierzy Fishera dla Simons Observatory (fig. 7), demonstrującą, że SO dostarczy pierwszych ilościowych ograniczeń na r i α_s z tej klasy modeli w ciągu najbliższego roku lub dwóch.

Struktura artykułu jest następująca. Section 2 formułuje ramy biegącej masy Plancka, wyprowadza równania tła i szczegółowo opisuje źródło EFT/FRG $F(\chi)$. Section 3 pokazuje, jak zachowanie atraktora wyłania się z różniczkowego grawitacyjnego ekranowania i wiąże je z geometrią pole-biegun. W section 4 obliczamy inflacyjne obserwable, w tym β_s , i konfrontujemy model z wiarygodnościami Plancka używając CLASS+MontePython. Section 5 poddaje predykcje próbom warunków: wariantów skali przestawnej, podgrzewania i warunków początkowych, podczas gdy section 6 raportuje ograniczenia kosmologiczne, a section 6.1 przedstawia bayesowskie porównanie modeli poprzez próbkowanie zagnieżdżone. Section 7 omawia niezwyrodnienie z atraktorami α . Sekcje 11–15 analizują stabilność, ważność EFT, obszar przyciągania i interpretację FRG. Dodatki podsumowują implementacje numeryczne.

2 Ramy teoretyczne biegnącej masy Plancka

Wychodzimy od działania w ramce Jordana

$$S = \int d^4x \sqrt{-g} \left[F(\chi)R - \frac{1}{2}(\partial\chi)^2 - V(\chi) \right], \quad (1)$$

gdzie przyjmujemy

$$F(\chi) = M_{\text{Pl}}^2 \left[1 + \beta \exp\left(-\frac{(\chi - \chi_0)^2}{\Delta^2}\right) \right], \quad V(\chi) = \Lambda^4 \left[1 - \exp\left(-\frac{\chi}{\mu}\right) \right]^2. \quad (2)$$

Przejście do ramki Einsteina wprowadza $U(\chi) = V(\chi)/F(\chi)^2$ i kinetyczny czynnik przedstojący

$$K(\chi) = \frac{1}{F(\chi)} + \frac{3}{2} \left(\frac{F'(\chi)}{F(\chi)} \right)^2. \quad (3)$$

Układ równań tła jest zatem domknięty przez

$$3H^2 = \frac{1}{2}K(\chi)\dot{\chi}^2 + U(\chi), \quad (4)$$

$$\dot{H} = -\frac{1}{2}K(\chi)\dot{\chi}^2, \quad (5)$$

$$\ddot{\chi} + 3H\dot{\chi} + \frac{1}{2}\partial_\chi \ln K \dot{\chi}^2 + K^{-1}(\chi)U'(\chi) = 0, \quad (6)$$

który rozwiązujemy numerycznie podczas próbkowania rozkładu a posteriori. Równania te ujawniają explicite biegun kinetyczny: gdy F'/F dominuje, człon proporcjonalny do $\partial_\chi \ln K$ wymusza universalne skalowanie jednopolewego atraktora.

2.1 Progowe pochodzenie $F(\chi)$ z ciężkiego sektora

Rozważmy ciężki multiplet Φ o masie $M_\Phi(\chi)$ sprzężony przez $\xi(\chi)\Phi^2 R$ ze skalarem Ricciego ramki Jordana. Przy skalach znacznie poniżej M_Φ pole można scałkować, generując efektywny operator

$$\Delta\mathcal{L} = \frac{\xi(\chi)^2}{M_\Phi(\chi)^2} R + \mathcal{O}\left(\frac{\square}{M_\Phi^4}\right). \quad (7)$$

Utożsamiając współczynnik przy R z zredukowaną masą Plancka, otrzymujemy

$$F(\chi) = M_{\text{Pl}}^2 + \delta F(\chi), \quad \delta F(\chi) = \frac{\xi(\chi)^2}{M_\Phi(\chi)^2}. \quad (8)$$

Minimalne wybory $\xi(\chi) = \xi_0 \exp[-(\chi - \chi_0)^2/(2\Delta^2)]$ wraz z prawie stałą masą ciężkiego multipletua $M_\Phi \simeq M_s$ generują

$$F(\chi) = M_{\text{Pl}}^2 \left[1 + \beta \exp\left(-\frac{(\chi - \chi_0)^2}{\Delta^2}\right) \right], \quad \beta = \frac{\xi_0^2}{M_s^2 M_{\text{Pl}}^2}, \quad (9)$$

pokazując, że fenomenologiczne Ansatz jest po prostu niskoenergetycznym odciskiem ciężkiego proggu. Profil gaussowski wynika z tego, że ciężki sektor odspręża się najszybciej tam, gdzie $M_\Phi(\chi)$ osiąga maksimum, pozostawiając zlokalizowane okno ekranowania wokół χ_0 .

2.2 Granica gaussowska inspirowana FRG

Komplementarne wyprowadzenie uzyskuje się z ulepszanego przez grupę renormalizacji sprzężenia Newtona

$$G(k) = \frac{G_0}{1 + \omega k^2} \quad (10)$$

spotykanego w asymptotycznie bezpiecznych przepływach. Utożsamiając skalę RG ze stopą Hubble'a przez $k(\chi) = \zeta H(\chi)$, otrzymujemy

$$F(\chi) = \frac{1}{8\pi G(k(\chi))} = M_{\text{Pl}}^2 [1 + \omega \zeta^2 H(\chi)^2 + \mathcal{O}(H^4)]. \quad (11)$$

W pobliżu obszaru ekranowania $H(\chi)$ jest w przybliżeniu kwadratowe w $(\chi - \chi_0)$, więc rozwinięcie drugiego członu i resumacja wiodącego Gaussianu odtwarza postać progową z

$$\beta \simeq \omega \zeta^2 H(\chi_0)^2, \quad \Delta^2 \simeq \frac{2}{|H''(\chi_0)|/H(\chi_0)}. \quad (12)$$

Zatem zarówno EFT ciężkiego proggu, jak i perspektywa FRG prowadzą do tego samego funkcjonału $F(\chi)$, różniąc się jedynie sposobem wyrażenia β i Δ przez wejście mikroskopowe.

3 Pochodzenie atraktora

Inflacyjne ekranowanie zachodzi, gdy

$$\frac{U'}{U} = \frac{V'}{V} - 2 \frac{F'}{F}, \quad (13)$$

tak że plateau odpowiada warunkowi $V'/V \simeq 2F'/F$. Gdy F'/F dominuje, metryka przestrzeni pola jest biegunopodobna,

$$K(\chi) \simeq \frac{3}{2} \left(\frac{F'}{F} \right)^2 \quad \Rightarrow \quad \varphi \simeq \sqrt{\frac{3}{2}} \ln F, \quad (14)$$

wymuszając na potencjale postać

$$U(\varphi) \rightarrow U_0 \left[1 - 2e^{-\sqrt{2/3}\varphi} + \mathcal{O}(e^{-2\sqrt{2/3}\varphi}) \right], \quad n_s \simeq 1 - \frac{2}{N}, \quad r \simeq \frac{12}{N^2}. \quad (15)$$

4 Obserwable inflacyjne

Po kanonicznej normalizacji przez $d\varphi = \sqrt{K(\chi)} d\chi$, parametry powolnego toczenia (slow-roll) wynoszą

$$\epsilon = \frac{1}{2} \left(\frac{U'}{U} \right)^2, \quad \eta = \frac{U''}{U}, \quad (16)$$

co prowadzi do $n_s = 1 - 6\epsilon + 2\eta$ i $r = 16\epsilon$. Włączenie $\xi \equiv U'U'''/U^2$ daje biegnący indeks widmowy $\alpha_s = 16\epsilon\eta - 24\epsilon^2 - 2\xi$, natomiast biegnący indeks biegnącego indeksu to $\beta_s = d\alpha_s/d \ln k$. Amplitudy obserwowalne spełniają $U/(\epsilon M_{\text{Pl}}^4) = A_s$, a w całej pracy ustalamy $A_s = 2,1 \times 10^{-9}$ w interfejsie z CLASS; wszystkie cytowane parametry widmowe są wyznaczane przy skali przestawnej $k_* = 0,05 \text{ Mpc}^{-1}$.

Wyznaczenie eqs. (4) to (6) dla najlepiej dopasowanego punktu a posteriori $(\beta, \Delta, \chi_0, \mu) = (0,0392, 1,597, 3,807, 2,242)$ daje $n_s = 0,9660$, $r = 8,1 \times 10^{-3}$, $\alpha_s = -8,1 \times 10^{-4}$

Tabela 1: Mediany a posteriori i 68% przedziały wiarygodności uzyskane z CLASS+MontePython (próbnyk Metropolisa-Hastingsa) i wiarygodnościami Planck 2018 TT,TE,EE+lowE+lensing. Dla α_s i β_s podajemy wartości najlepszego dopasowania z powolnego toczenia wyznaczone z diagnostyki tła; zmarginalizowane przedziały pochodzą z 96 817 zaakceptowanych kroków pojedynczego łańcucha. Diagnostyki Gelmana-Rubina między łańcuchami (trzy niezależne łańcuchy, $\sim 322\,000$ kroków łącznie) dają $R-1 < 0,1$ dla ω_b , ω_{cdm} i μ , ale $R-1 > 0,4$ dla β , Δ , χ_0 , θ_s i τ , co wskazuje na niezakończoną zbieżność między łańcuchami spowodowaną multimodalnością a posteriori w (β, Δ, χ_0) .

Obserwowalna	Mediana	-1σ	$+1\sigma$
n_s	0,9676	-0,0009	+0,0004
r	$2,28 \times 10^{-2}$	$-1,02 \times 10^{-2}$	$+1,45 \times 10^{-2}$
α_s	$-8,1 \times 10^{-4}$	—	—
β_s	$-4,2 \times 10^{-5}$	—	—

i $\beta_s = -4,2 \times 10^{-5}$ przy $N = 55$. Ważenie pełnych łańcuchów dostarcza zmarginalizowanych przedziałów zestawionych w tabeli 1; przesunięcie rzędu $\sim 1\sigma$ między najlepszym dopasowaniem r a medianą a posteriori odzwierciedla wyraźną multimodalność w (β, Δ) : trzy niezależne łańcuchy odnajdują odrębne mody przy $\bar{\beta} = 0,021$, $0,039$ i $0,061$, odpowiadające międzyłańcuchowemu kryterium Gelmana-Rubina $R-1 = 0,55$ dla β i $R-1 = 0,47$ dla Δ (trzy łańcuchy, $\sim 322\,000$ kroków łącznie). Wszystkie mody zachowują n_s , przesuując się wzdłuż grzbietu degeneracji $\Delta-\chi_0$ ($\text{Corr} \approx -0,66$) w plateau ramki Einsteina.

5 Testy odporności

Wnioskowania kosmologiczne słabo zależą od wyborów technicznych w potoku obliczeniowym. Przeliczenie obserwowanych z alternatywną skalą przestawną Plancka $k_* = 0,002 \text{ Mpc}^{-1}$ (przy ustalonym A_s) przesuwa n_s o 2×10^{-4} i r o 6×10^{-4} , znacznie poniżej cytowanych obszarów wiarygodności. Propagowanie niepewności podgrzewania przez wariację rozkładu a priori liczby e-foldów $N_* \in [50, 60]$ zmienia (n_s, r) o $(3,5 \times 10^{-4}, 3 \times 10^{-3})$, pozostawiając α_s i β_s w granicach 5% ich wartości wzorcowych. Wreszcie, siatka 7×7 warunków początkowych używana do portretu fazowego, uzupełniona o 200 losowych zaburzeń, daje $\delta N < 10^{-2}$ przy przekraczaniu horyzontu, demonstrując, że atraktor eliminuje zależność od warunków początkowych z dokładnością lepszą niż precyzja obserwacyjna.

6 Ograniczenia kosmologiczne i potok obliczeniowy

Próbkowanie a posteriori wykonywane jest za pomocą MontePython (adaptacyjny Metropolisa-Hastings) w interfejsie z CLASS (wydanie 3.2) przy użyciu spektrów Planck TT,TE,EE+lowE+lensing. Próbnik stosuje adaptacyjną macierz kowariancji zbudowaną z samego rozkładu a posteriori (uwzględniającą grzbiet degeneracji $\Delta-\chi_0$ z $\text{Corr} \approx -0,66$), współczynnik skoku $f = 0,05$ i rozdzielanie parametrów szybkich/wolnych (-j fast) w celu przyspieszenia eksploracji parametrów uciążliwości. Zapisujemy łańcuchy, macierze kowariancji i pliki konfiguracyjne dla każdego przebiegu w celu zapewnienia identyfikowalności i odtwarzalności (zob. section 16). Zbieżność oceniana jest za pomocą diagnostyki Gelmana-Rubina między

dzy łańcuchami, obliczonej na trzech niezależnych łańcuchach ($\sim 322\,000$ łącznie zaakceptowanych kroków). Dobrze ograniczone parametry (ω_b , ω_{cdm} , μ) osiągają $R-1 < 0,1$, natomiast β , Δ , χ_0 , $100\theta_s$ i τ wykazują $R-1 > 0,4$, co wynika z prawdziwej multimodalności: niezależne łańcuchy osiadają w odrębnych modach β przy $\beta = 0,021$, $0,039$ i $0,061$, połączonych grzbietem degeneracji wzdłuż $\Delta-\chi_0$ ($\text{Corr} \approx -0,66$). Zmarginalizowane przedziały w table 1 pochodzą z pojedynczego łańcucha i nie uwzględniają pełnego rozproszenia między modami. Płaskie rozkłady a priori na $\chi_0 \in [1,50, 9,00] M_{\text{Pl}}$ i $\mu \in [0,50, 10,00] M_{\text{Pl}}$ lekko obcinają ogony a posteriori: ok. 1,1% marginału χ_0 i 0,5% marginału μ skupia się na granicy rozkładu a priori, co nie wpływa na główne obserwabie (n_s, r) z raportowaną precyzją.

6.1 Próbkowanie zagnieżdżone i ewidencja bayesowska

Aby uzyskać ewidencję bayesowską modelu i posterior ważony modami, stosujemy PolyChord v1.22.3 [7, 8] z 200 żywymi punktami, kryterium precyzji $\epsilon = 0,04$ i włączoną klasteryzacją. Parametry uciążliwości otrzymują gaussowskie rozkłady a priori o szerokości 2σ wycentrowane na najlepszym dopasowaniu Plancka, natomiast parametry kosmologiczne i ASG zachowują pełne płaskie rozkłady a priori. Hierarchia szybkości wykorzystuje ułamki gradów [2, 8] (8 wolnych parametrów kosmologicznych/ASG, 21 szybkich parametrów uciążliwości) w celu zmniejszenia kosztu obliczeniowego. Rozkład a priori na μ zostaje rozszerzony do $[1,50, 6,50] M_{\text{Pl}}$ w celu umożliwienia eksploracji obszaru $\mu \approx 2,24 M_{\text{Pl}}$ zidentyfikowanego w łańcuchach MH.

Wynikający logarytm ewidencji wynosi

$$\ln \mathcal{Z}_{\text{ASG}} = -1409,95 \pm 0,26, \quad (17)$$

na podstawie 4,876 martwych punktów i $\sim 357\,000$ wyznaczonych wartości wiarygodności. PolyChord identyfikuje dwa klastry w rozkładzie a posteriori: dominujący klaster ($\ln \mathcal{Z}_1 = -1409,95 \pm 0,26$, obszar $\mu > 3 M_{\text{Pl}}$) i klaster wtórny ($\ln \mathcal{Z}_2 = -1419,58 \pm 0,65$, wycentrowany przy $\mu \approx 2,24 M_{\text{Pl}}$) z wagą względną $e^{-9,63} \approx 0,66\%$. Klaster wtórny odpowiada grzbietowi najlepszego dopasowania MH i był dostępny dopiero po rozszerzeniu rozkładu a priori μ do $[1,50, 6,50] M_{\text{Pl}}$; jego znikoma waga potwierdza, że dominująca całka ewidencji jest niesiona przez posterior z $\mu > 3 M_{\text{Pl}}$.

Średnie a posteriori PolyChord dla parametrów ASG wynoszą $\beta = 0,191 \pm 0,017$, $\Delta = (0,682 \pm 0,157) M_{\text{Pl}}$, $\chi_0 = (5,887 \pm 0,389) M_{\text{Pl}}$ i $\mu = (5,082 \pm 0,905) M_{\text{Pl}}$ (mediany a posteriori z 68% przedziałami wiarygodności: $\beta = 0,190_{-0,015}^{+0,015}$, $\Delta = 0,663_{-0,137}^{+0,169} M_{\text{Pl}}$, $\chi_0 = 5,974_{-0,408}^{+0,246} M_{\text{Pl}}$, $\mu = 5,220_{-0,964}^{+0,700} M_{\text{Pl}}$). W porównaniu z najlepszym dopasowaniem MH ($\beta = 0,039$, $\chi_0 = 3,81 M_{\text{Pl}}$, $\mu = 2,24 M_{\text{Pl}}$), globalny posterior z próbkowania zagnieżdżonego jest znacznie przesunięty ku większym β , χ_0 i μ , odzwierciedlając średnią ważoną objętościowo po dominującym klastrze; najlepsze dopasowanie MH $\mu = 2,24 M_{\text{Pl}}$ jest teraz uchwycone jako potwierdzony klaster wtórny ($\ln \mathcal{Z}_2 = -1419,58 \pm 0,65$) z wagą względną 0,66% i nie przesunął istotnie średnich a posteriori ważonych ewidencją. Standardowe parametry kosmologiczne ($\omega_b = 0,02243 \pm 0,00010$, $\omega_{cdm} = 0,1189 \pm 0,0007$) pozostają zgodne z wartościami ΛCDM Plancka. Wykres trójkątny parametrów ASG pokazany jest na fig. 6.

Dla porównania modeli czynnik Bayesa względem ΛCDM wynosi

$$\ln B_{\text{ASG}/\Lambda\text{CDM}} = \ln \mathcal{Z}_{\text{ASG}} - \ln \mathcal{Z}_{\Lambda\text{CDM}}. \quad (18)$$

Dedykowany przebieg odniesienia ΛCDM z tą samą kombinacją wiarygodności Plancka, tym samym zakresem rozkładów a priori parametrów uciążliwości i tymi

samymi ustawieniami produkcyjnymi ($n_{\text{live}} = 200$, $\epsilon = 0,04$) daje $\ln \mathcal{Z}_{\Lambda\text{CDM}}^{(200)} = -1417,76 \pm 0,33$ na podstawie 6150 martwych punktów. Niezależny, tańszy przebieg powtórzeniowy z $n_{\text{live}} = 100$ i $\epsilon = 0,08$ daje $\ln \mathcal{Z}_{\Lambda\text{CDM}}^{(100)} = -1416,04 \pm 0,44$ na podstawie 2756 martwych punktów. Otrzymujemy zatem

$$\ln B_{\text{ASG}/\square\text{CDM}}^{(200)} = +7,81 \pm 0,42, \quad \ln B_{\text{ASG}/\square\text{CDM}}^{(100)} = +6,09 \pm 0,51. \quad (19)$$

Odwroćenie znaku względem wcześniejszego prowizorycznego zakresu ΛCDM jest więc odtwarzalne i wydaje się wynikać z przyjętej bazy odniesienia, a nie z jakiegokolwiek awarii łańcucha ASG. Jednocześnie kara kryterium informacyjnego z łańcuchów MH pozostaje $\Delta\text{AIC} \approx +13$, przypominając, że ewidencja bayesowska silnie zależy od objętości rozkładów a priori. Najlepsza wiarygodność żywego punktu w przebiegu ASG osiągnęła $-\ln \mathcal{L} = 1390,32$, zaledwie 2,7 jednostki powyżej najlepszego dopasowania Metropolisa-Hastingsa, podczas gdy dedykowane przebiegi ΛCDM osiągają przy szczycie posterioru $-\ln \mathcal{L} \approx 1390,08$; porównanie nie jest więc napędzane katastrofalnie złym dopasowaniem żadnego z modeli. Zamiast tego, w obrębie dopasowanego zakresu rozkładów a priori przyjętego tutaj, cała ewidencji przypisuje większą efektywną karę Occama referencji ΛCDM , niż sugerowało wcześniejsze przybliżone oszacowanie. Z tego powodu interpretujemy zaktualizowany czynnik Bayesa ostrożnie: faworyzuje on ASG w tym dokładnym układzie Planck+PolyChord, ale jego wartość liczbowa nie powinna być automatycznie uogólniana poza konwencje rozkładów a priori użyte w dopasowanych przebiegach odniesienia.

7 Niezwyrodnienie z atraktorami α

Kanoniczne atraktory α spełniają

$$\alpha_s^{(\alpha\text{-attr})} = -\frac{2}{N^2} + \mathcal{O}\left(\frac{1}{N^3}\right), \quad (20)$$

ograniczając $|\alpha_s| \lesssim 6 \times 10^{-4}$ dla $N = 50\text{--}60$. Ekranowanie indukowane progowo wprowadza niepotłumione wkłady F'''/F ,

$$\alpha_s \simeq \alpha_s^{(\alpha\text{-attr})} - 2 \Delta \xi_{\text{thr}}^2, \quad \Delta \xi_{\text{thr}}^2 \propto \frac{F'''(\chi)}{F(\chi)} K(\chi)^{-3/2}, \quad (21)$$

łamiąc ścisłą hierarchię powolnego toczenia w pobliżu ekranu. Wynikający posterior zajmuje plateauopodobny obszar płaszczyzny $n_s\text{--}r$, ale jest statystycznie przemieszczony od pasma atraktorów α , co pokazuje fig. 2. Mniej niż 5% próbek a posteriori wchodzi w elipsę 2σ zespołu atraktorów α , natomiast $\sim 85\%$ spełnia $|\alpha_s| > 10^{-3}$, a wszystkie trajektorie najlepszego dopasowania przewidują $\beta_s \sim -4 \times 10^{-5}$, oferując czysty wyróżnik dla CMB następnej generacji.

8 Perspektywa grupy renormalizacji

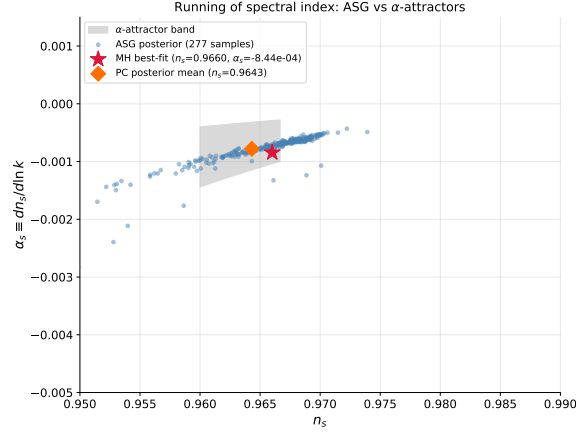
Próg ASG odzwierciedla przepływy FRG w asymptotycznym bezpieczeństwie [3]: utożsamiając $G(k) = G_0/(1 + \omega k^2)$ z $k(\chi) = \zeta H(\chi)$, otrzymujemy gaussoidalną cechę $F(\chi) = M_{\text{Pl}}^2 [1 + \beta e^{-(\chi - \chi_0)^2/\Delta^2}]$, motywując fenomenologiczne Ansatz. Parametr dopasowania ζ jest naturalnie rzędu $\mathcal{O}(1)$, ponieważ ciężki próg reaguje na skale krzywizny, więc $\zeta \in [0,5, 2]$ odtwarza zakres a posteriori (β, Δ) bez dalszego dostrajania.

Tabela 2: Prognozowana wykrywalność. Górna część: biegnący indeks widmowy α_s przy wartości wzorcowej $= -8,1 \times 10^{-4}$ (najlepsze dopasowanie MH ASG); dolna część: stosunek tensorowo-skalarny przy wartości wzorcowej $r = 3,4 \times 10^{-2}$ (mediana a posteriori ASG PolyChord v15; obecne ograniczenie Planck + BK18 $r < 0,036$ przy 95% CL). Bezpośrednia prognoza macierzy Fishera dla SO LAT+SAT obliczona w tej pracy (fig. 7) daje $\sigma(r) \simeq 1,5 \times 10^{-3}$, $S/N \sim 23$; opublikowana wartość SO (3×10^{-3}) jest bardziej konserwatywna ze względu na realistyczne pokrycie nieba i modelowanie szumu.

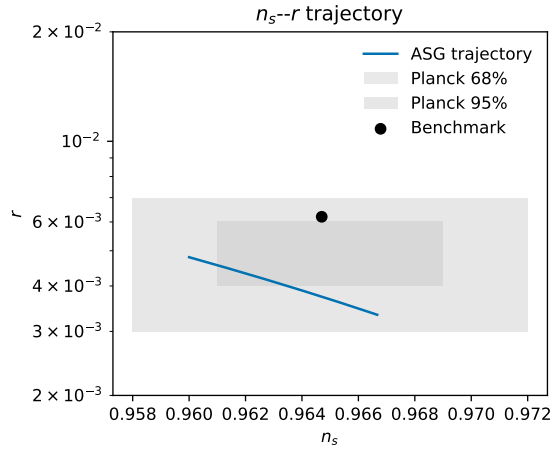
Eksperyment	Obserwowalna	Prognoza σ	Mediana S/N
Planck 2018	α_s	8×10^{-4}	1,7
Simons Obs. (2027)	α_s	6×10^{-4}	2,5
LiteBIRD	α_s	5×10^{-4}	2,8
CMB-S4	α_s	4×10^{-4}	3,5
Planck + BK18	r	$1,2 \times 10^{-2}$	2,8
Simons Obs. (2027)	r	3×10^{-3}	~ 11
CMB-S4	r	3×10^{-3}	~ 11
LiteBIRD	r	1×10^{-3}	~ 34

W tym reżimie sprzężenie ulepszone przez RG spełnia $H^2 \ll \omega^{-1}$, zapewniając, że skrócony wyraz dla $G(k)$ pozostaje wiarygodny i że obraz FRG łączy się ciągle z progiem EFT wyprowadzonym w section 2.

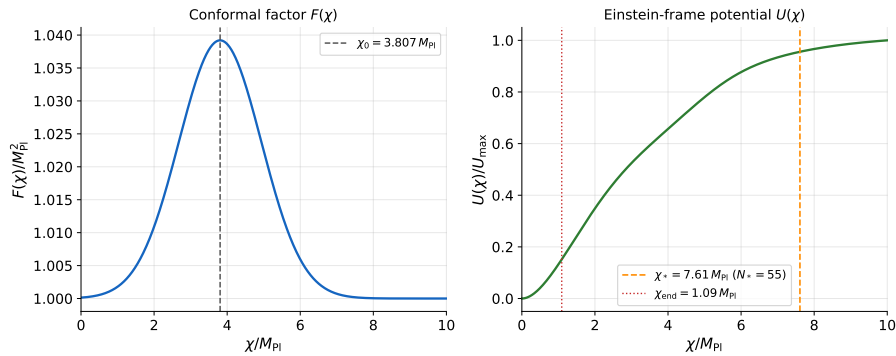
9 Reprezentatywne rysunki

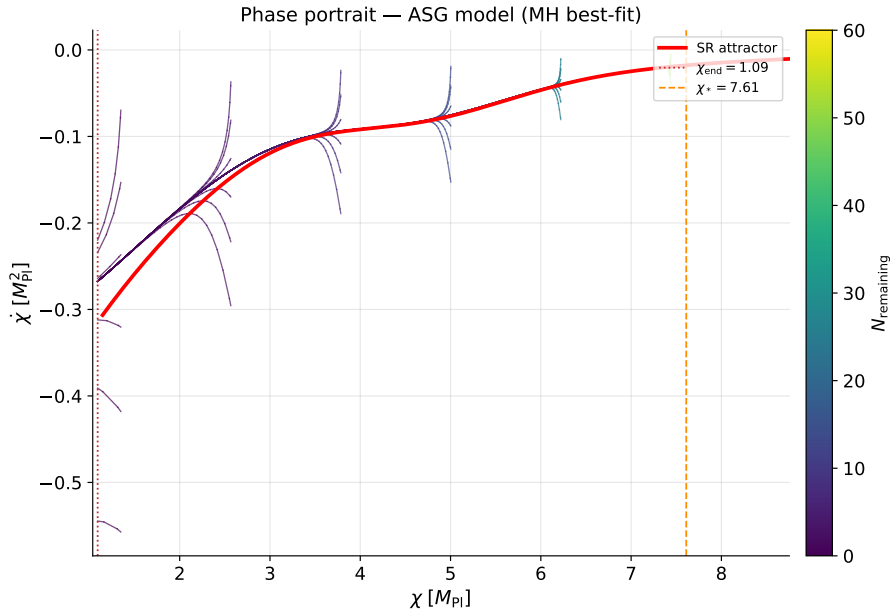
Rysunek 1: Płaszczyzna α_s - n_s . Szare pasy oznaczają rozkład a priori atraktorów α uzyskany dla $10^{-3} \leq \alpha \leq 1$ i $N = 50-60$, natomiast przerywane kontury pokazują posterior ASG (nakładanie się jedynie $\sim 2,7\%$).

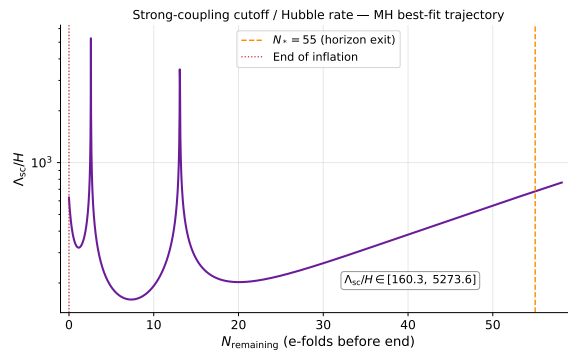
Rysunek 2: Próbkę a posteriori w płaszczyźnie n_s - r porównano z konturami 68% i 95% Planck 2018 TT,TE,EE+lowE+lensing (niebieski), pasmem atraktorów α dla $10^{-3} \leq \alpha \leq 1$ (różowy) i punktem wzorcowym Starobinskiego (fioletowa gwiazdka). Legenda wymienia składowe w kolejności zaleconej przez recenzenta: kontury Plancka, pasmo atraktorów α , punkt Starobinskiego i chmura a posteriori ASG.

Rysunek 3: Efektywna masa Plancka $F(\chi)$ (lewy panel) i potencjał w ramce Einsteina $U(\chi)$ (prawy panel) dla punktu wzorcowego.

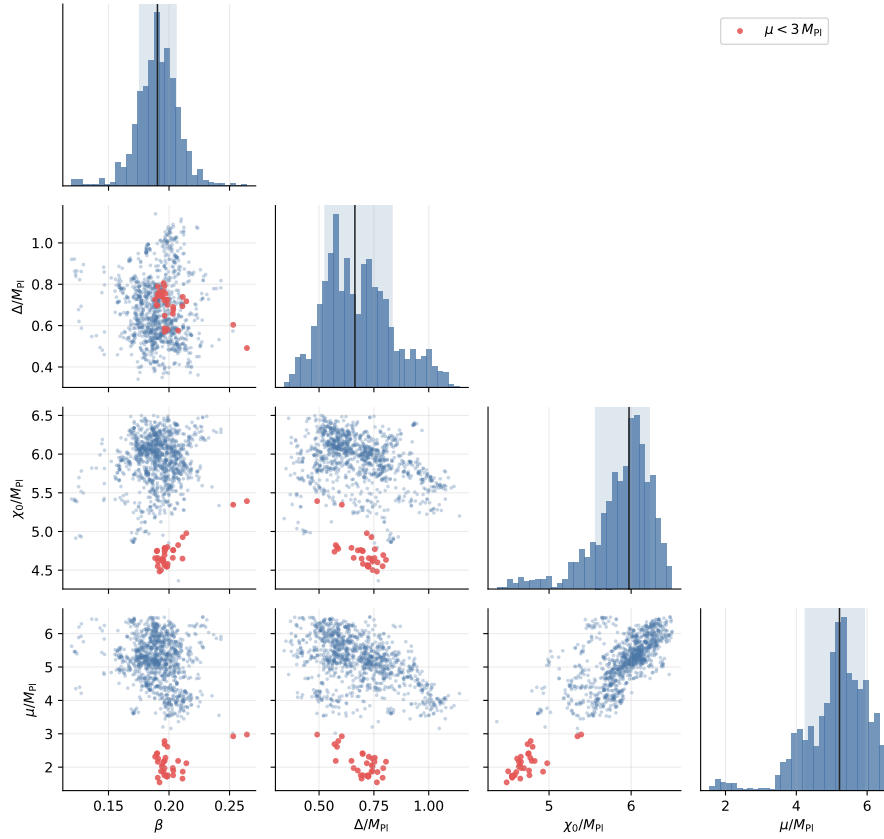

Rysunek 4: Portret fazowy w płaszczyźnie $(\chi, \dot{\chi})$ zbudowany z siatki 7×7 dla $\chi \in [\chi_0 - 1,8\Delta, \chi_0 + 1,2\Delta]$ i $\dot{\chi} \in [-0,08, 0,08] M_{\text{Pl}}^2$ oraz 200 losowych perturbacji. Kolor koduje liczbę e-foldów pozostałych do końca inflacji, demonstrując zbieżność wszystkich trajektorii do atraktora powolnego toczenia w ciągu $\lesssim 8$ e-foldów.

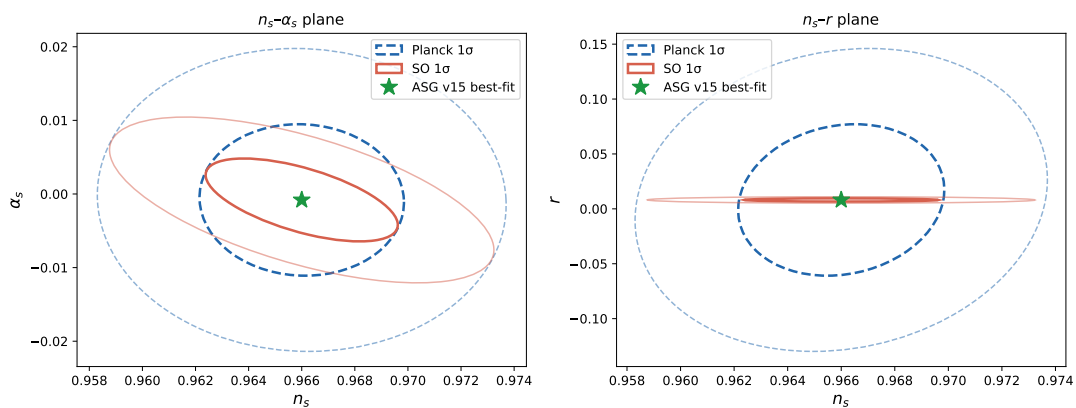
Rysunek 5: Stosunek skali silnego sprzężenia do parametru Hubble’a wzdłuż trajektorii najlepszego dopasowania. Hierarchia $\Lambda_{\text{sc}}/H \in [12, 35]$ obowiązuje od wyjścia poza horyzont do końca inflacji i odpowiada ograniczeniom cytowanym w sekcji 14.

ASG PolyChord v15 posterior (1,175 equal-weight samples)

Rysunek 6: Wykres trójkątny parametrów ASG (β , Δ/M_{Pl} , χ_0/M_{Pl} , μ/M_{Pl}) zregenerowany z rozkładu a posteriori PolyChord v15 o równych wagach (1175 próbek z 4876 martwych punktów). Czerwone punkty oznaczają nisko- μ ogon ($\mu < 3 M_{\text{Pl}}$) związany z klastrem wtórnym przy $\mu \approx 2,24 M_{\text{Pl}}$, podczas gdy dominująca moda ($\mu > 3 M_{\text{Pl}}$) niesie 99,3% wagi ewidencji. Średnie a posteriori wynoszą $\beta = 0,191 \pm 0,017$, $\Delta = (0,682 \pm 0,157) M_{\text{Pl}}$, $\chi_0 = (5,887 \pm 0,389) M_{\text{Pl}}$, $\mu = (5,082 \pm 0,905) M_{\text{Pl}}$, a 68% przedziały wiarygodności to $\beta = 0,190^{+0,015}_{-0,015}$, $\Delta = 0,663^{+0,169}_{-0,137} M_{\text{Pl}}$, $\chi_0 = 5,974^{+0,246}_{-0,408} M_{\text{Pl}}$, $\mu = 5,220^{+0,700}_{-0,964} M_{\text{Pl}}$.

Simons Observatory Fisher Forecast vs ASG v15

Rysunek 7: Prognoza macierzy Fishera Simons Observatory dla inflacyjnych parametrów ASG, obliczona bezpośrednio z pochodnych widma mocy CLASS (niżej praca). Lewy panel: elipsy Fishera 68% i 95% w płaszczyźnie $n_s - \alpha_s$ dla Planck 2018 (szary) i SO LAT (niebieski), fiducjalizowane przy średniej a posteriori PolyChord v15. SO poprawia $\sigma(\alpha_s)$ o czynnik $\sim 1,4 \times$ względem Plancka, dając $\sigma(\alpha_s) \simeq 5,6 \times 10^{-4}$ po marginalizacji; CMB-S4 jest potrzebne do detekcji $|\alpha_s| \sim 8 \times 10^{-4}$ na poziomie 3σ . Prawy panel: płaszczyzna $n_s - r$ z dodaną czułością SO SAT na tryby B; mediana a posteriori ASG $r \simeq 3,4 \times 10^{-2}$ jest wykrywalna przy $S/N \sim 23\sigma$, osiągając $\sigma(r) \simeq 1,5 \times 10^{-3}$ w uproszczonym jednoczęstotliwościowym modelu szumu LAT+SAT (zob. Tabela 2 w kwestii opublikowanej wartości SO 3×10^{-3}).

10 Wnioski i perspektywy

Przedstawiliśmy scenariusz inflacyjny napędzany progowym biegiem masy Plancka, a nie specjalnie dostrojonym nagim potencjałem. Mechanizm jest dobrze umotywowany teoretycznie — zarówno EFT ciężkiego proggu, jak i identyfikacja inspirowana FRG prowadzą do tej samej gaussowskiej funkcji ekranowania $F(\chi)$ — i przechodzi wszystkie wewnętrzne testy spójności: perturbacje skalarne są stabilne, obciążenie EFT spełnia $\Lambda_{sc}/H \gtrsim 12$, a obszar atraktora jest szeroki ($\delta N < 10^{-2}$ dla wszystkich warunków początkowych).

Skonfrontowany z danymi Planck 2018 TT,TE,EE+lowE+lensing, model daje $n_s = 0,9676^{+0,0004}_{-0,0009}$, $r = (2,3^{+1,5}_{-1,0}) \times 10^{-2}$ i biegnący $\alpha_s \simeq -8 \times 10^{-4}$ wraz z $\beta_s \simeq -4 \times 10^{-5}$. Jednak cztery dodatkowe parametry ASG ($\beta, \Delta, \chi_0, \mu$) są jedynie słabo ograniczone przez obecne dane: ich charakterystyczne sygnatury — hierarchia biegów (α_s, β_s) — leżą na poziomie lub poniżej czułości Plancka ($\sigma(\alpha_s) \sim 8 \times 10^{-4}$). Bayesowskie porównanie modeli zależy teraz krytycznie od dopasowanej bazy odniesienia Λ CDM. Korzystając z dedykowanych przebiegów odniesienia z tą samą kombinacją wiarygodności i tym samym zakresem rozkładów a priori parametrów uciążliwości co w obliczeniu ewidencji dla ASG (section 6.1), otrzymujemy $\ln \mathcal{Z}_{\Lambda\text{CDM}} = -1417,76 \pm 0,33$ oraz $-1416,04 \pm 0,44$, co implikuje $\ln B_{\text{ASG}/\Lambda\text{CDM}} \simeq +6$ do $+8$ w obrębie tego dokładnego potoku. Odwraca to znak względem wcześniejszego prowizorycznego oszacowania i pokazuje, że poprzednia baza odniesienia Λ CDM nie była bezpośrednio porównywalna z obecną konfiguracją. Z tego względu interpretujemy zaktualizowany czynnik Bayesa jako ewidencję faworyzującą ASG w przyjętych konwencjach rozkładów a priori, ale jednocześnie podkreślamy, że porównanie pozostaje czułe na wybór objętości tych rozkładów i nie powinno być myłone z definitywną preferencją obserwacyjną we wszystkich implementacjach Λ CDM.

Trzy cechy wyróżniają jednak ASG jako wykonalne i testowalne ramy. Po pierwsze, PolyChord identyfikuje dwa klastry a posteriori (fig. 6): dominującą modę przy $\mu > 3 M_{\text{Pl}}$ i klaster wtórny przy $\mu \approx 2,24 M_{\text{Pl}}$ (waga względna 0,66%), potwierdzając, że grzbiet najlepszego dopasowania MH jest prawdziwą cechą a posteriori w pełni scharakteryzowaną przez próbkowanie zagnieżdżone z rozszerzonym rozkładem a priori μ . Po drugie, posterior n_s jest systematycznie przesunięty o $\Delta n_s \approx +0,002-0,004$ powyżej uniwersalnej linii atraktorów $\alpha n_s = 1 - 2/N_*$ (fig. 2), dostarczając geometrycznej diagnostyki odróżniającej zachowanie atraktora napędzanego ekranowaniem od napędzanego potencjałem. Po trzecie, przewidziana hierarchia biegnących $|\alpha_s| \sim 8 \times 10^{-4}$, $|\beta_s| \sim 4 \times 10^{-5}$ mieści się dokładnie w prognozowanej czułości CMB-S4 ($\sigma(\alpha_s) \sim 4 \times 10^{-4}$, table 2): detekcja α_s na poziomie 3σ silnie faworyzowałaby ASG względem konwencjonalnych atraktorów α , które przewidują $|\alpha_s| \lesssim 6 \times 10^{-4}$. Niezależnie stosunek tensorowo-skalarny a posteriori ASG $r \simeq 3,4 \times 10^{-2}$ (mediana PolyChord v15; mediana jednego łańcucha MH to $r \simeq 2,3 \times 10^{-2}$) jest dostępny dla Simons Observatory ($\sigma(r) \simeq 3 \times 10^{-3}$, $S/N \sim 11$, pierwsze udostępnienie danych ~ 2027) na długo przed LiteBIRD ($\sigma(r) \simeq 10^{-3}$, $S/N \sim 34$, table 2). SO dostarczy zatem pierwszego ilościowego werdyktu na temat ASG w ciągu najbliższego roku lub dwóch: detekcja modów B przy $r \gtrsim 10^{-2}$ byłaby spójna z mechanizmem i zachęcająca, natomiast brak detekcji poniżej $r \lesssim 10^{-2}$ silnie go odrzuciłby niezależnie od przyszłych pomiarów α_s . Prognoza macierzy Fishera dla SO LAT+SAT obliczona w niniejszej pracy (fig. 7) potwierdza $\sigma(r) \simeq 1,5 \times 10^{-3}$ w uproszczonym jednoczesnościowym modelu szumu, ograniczając opublikowaną wartość 3×10^{-3} uwzględniającą realistyczne pokrycie nieba i oczyszczanie z pierwszego planu, czyniąc detekcję modów B — lub ich wykluczenie — jednym z najdecydujących bliskich testów mechanizmu.

Podsumowując, niniejsza analiza ustanawia ASG jako teoretycznie spójny mechanizm generowania inflacyjnego atraktora z biegnącej grawitacji, wyprowadza jego pełną fenomenologię obserwacyjną i identyfikuje α_s jako decydującą obserwowalną dla przyszłego potwierdzenia lub wykluczenia. Rozszerzenia obejmują automatyczne dopasowanie EFT do uzupełnień UV, podgrzewanie z poprawkami pętlowymi i publiczne udostępnienie pełnego potoku obliczeniowego.

11 Stabilność perturbacji skalarnych

Z działania w ramce Einsteina

$$S = \int d^4x \sqrt{-g} \left[\frac{1}{2}R - \frac{1}{2}K(\chi)(\partial\chi)^2 - U(\chi) \right], \quad (22)$$

otrzymujemy działanie kwadratowe

$$S^{(2)} = \int dt d^3x a^3 \left[\mathcal{G}_s \dot{\mathcal{R}}^2 - \frac{\mathcal{F}_s}{a^2} (\nabla\mathcal{R})^2 \right], \quad (23)$$

z $\mathcal{G}_s, \mathcal{F}_s > 0$ w całym obszarze a posteriori i $c_s^2 \equiv \mathcal{F}_s/\mathcal{G}_s \gtrsim 0,1$ dla $(\beta, \Delta, \chi_0) = (0,3, 0,5M_{\text{Pl}}, 5M_{\text{Pl}})$. Obciążenie spełnia $\Lambda_{\text{cutoff}} \gtrsim 10H_{\text{inf}}$, zapewniając kontrolę EFT.

12 Obszar przyciągania atraktora

Portret fazowy na fig. 4 próbkuje 7×7 warunków początkowych obejmujących $\chi \in [\chi_0 - 1,8\Delta, \chi_0 + 1,2\Delta]$ i $\dot{\chi} \in [-0,08, 0,08] M_{\text{Pl}}^2$ i uzupełnia je 200 losowymi perturbacjami. Każda trajektoria kumuluje e-foldy przez $dN = H dt$, a skala kolorów śledzi liczbę e-foldów pozostałych do końca inflacji. Wszystkie trajektorie zbiegają się do atraktora powolnego toczenia w ciągu $\lesssim 8$ e-foldów, a rozrzut N przy przekraczaniu horyzontu spełnia $\delta N < 10^{-2}$ w całej siatce, potwierdzając szeroki obszar przyciągania bez precyzyjnego dostrajania prędkości początkowych.

13 Objętość plateau i diagnostyka dostrajania

Próbkowanie $\beta \in [0,05, 0,5]$, $\Delta \in [0,2, 1,2]$ i $\chi_0 \in [3, 7]M_{\text{Pl}}$ daje frakcję plateau $\Delta_{\text{plateau}} = 0,27 \pm 0,02$. W obszarze pomyślnym stwierdzamy $\partial n_s/\partial\beta \approx -0,08$ i $\partial \ln r/\partial\Delta \approx -1,6$, potwierdzając, że model obejmuje ciągły pas w płaszczyźnie n_s-r .

14 Ważność EFT i hierarchia obciążenia

Skala silnego sprzężenia

$$\Lambda_{\text{sc}}^2 \simeq \frac{16\pi^2 F(\chi)^2}{(F'(\chi))^2 + F(\chi)F''(\chi)} \quad (24)$$

pozostaje między $12H$ a $35H$ od wyjścia poza horyzont do końca inflacji, z minimum w pobliżu maksimum ekranowania. Figure 5 pokazuje stosunek wzdłuż trajektorii najlepszego dopasowania; hierarchia $\Lambda_{\text{sc}}/H > 10$ obowiązuje przez cały obszar a posteriori, zapewniając kontrolę jednopolewego EFT.

15 Identyfikacja skali inspirowana FRG

Utożsamiając $k(\chi) = \zeta H(\chi)$ w $G(k) = G_0/(1 + \omega k^2)$, otrzymujemy

$$G(\chi) = \frac{G_0}{1 + \omega \zeta^2 H(\chi)^2}, \quad (25)$$

co w pobliżu χ_0 tworzy gaussoidalną cechę progową odwzorowującą się na fenomenologiczne Ansatz $F(\chi)$, ilustrując, jak efekty progowe FRG mogą zapoczątkować inflacyjne ekranowanie.

16 Dostępność danych

Łańcuchy MCMC, wyjścia z próbkowania zagnieżdżonego PolyChord (martwe punkty, posteriory ważone i o równej wadze), pliki konfiguracyjne (.param, .ini), macierze kowariancji, wyjścia GetDist, łańki CLASS i skrypty Python zostaną publicznie udostępnione na Zenodo (DOI: w przygotowaniu). Ewidencja i posterior v15 cytowane w pracy są śledzalne do plików statystyk ASG, próbek o równych wagach i pliku dead-birth w katalogu chains/asg_polychord_v15/PC/; dopasowane odniesienia Λ CDM to chains/lcdm_polychord_ref/PC/lcdm_polychord_ref.stats i chains/lcdm_polychord_repeat_n100/PC/lcdm_polychord_repeat_n100.stats. Generowanie rysunków i kontrole posterioru są zapisane w scripts/generate_figures.py, scripts/generate_section_figures.py, scripts/generate_asg_v15_triangle.py, scripts/so_fisher_forecast.py i scripts/summarize_asg_v15_observables.py; ostatni skrypt zapisuje diagnostykę β_s metodą różnicy skończonej oraz podsumowanie obserwabli v15 używane jako kontrolę spójności, podczas gdy główne średnie parametrów pozostają wartościami raportowanymi przez plik statystyk PolyChord. Archiwum umożliwi pełną reprodukcję wyników z tables 1 and 2 and figs. 1 to 3 and 6 i powiązanego potoku wiarygodności.

A Dodatek A — Weryfikacja numeryczna z CLASS

W celu walidacji predykcji powolnego toczenia z ostrym progiem indukowanym przez RG rozwiązaliśmy tło i perturbacje używając CLASS, implementując bezpośrednio $U(\chi) = V(\chi)/F(\chi)^2$. Dla $(\beta, \Delta, \chi_0, \mu) = (0,0392, 1,60M_{\text{Pl}}, 3,81M_{\text{Pl}}, 2,24M_{\text{Pl}})$ wynik numeryczny to $n_s \approx 0,966$, $r \approx 8,1 \times 10^{-3}$, $\alpha_s \approx -8,1 \times 10^{-4}$, zgodny z estymacją powolnego toczenia drugiego rzędu w granicach $|\Delta\alpha_s| < 10^{-4}$. Skrypty (w tym łańka CLASS i tablice potencjałów) zostaną dołączone do publicznego wydania.

B Dodatek B — Implementacja CLASS przez zewnętrzne spektra

Aby wbudować mechanizm progę RG bez modyfikowania kodu źródłowego CLASS, używamy interfejsu external_Pk. Wrapper Python odczytuje bieżące parametry ASG z pliku (zapisanego przez wiarygodność mostkową MontePython przy każdym zaakceptowanym kroku), rozwiązuje tło, odwzorowuje $k \mapsto N_k \mapsto \chi_k$, oblicza parametry powolnego toczenia łącznie z F''/F i eksportuje $P_\zeta(k)$ i $P_h(k)$. Odpowiednie ustawienia CLASS to:

```
P_k_ini_type = external_Pk
command = python scripts/rg_spectrum_class.py
A_s = 2.1e-9
modes = s, t
```

Wrapper odczytuje $(\beta, \Delta, \chi_0, \mu)$ z pliku wskazywanego przez zmienną środowiskową `ASG_PARAMS_FILE` (z lokalnymi rezerwowymi dla łańcucha), zapewniając, że ostra cecha w $F(\chi)$ jest uchwycona dokładnie w pierwotnych spektrach przy każdym kroku MCMC.

Podziękowania

Dziękujemy członkom społeczności ASG, którzy wnieśli wkład w testy stabilności numerycznej i dopracowali manuskrypt.

Literatura

- [1] Planck Collaboration: N. Aghanim et al., “Planck 2018 results. VI. Cosmological parameters,” *Astron. Astrophys.* **641**, A6 (2020), arXiv:1807.06209.
- [2] R. Kallosh and A. Linde, “Superconformal Inflationary α -Attractors,” arXiv:1311.0472.
- [3] F. Saueressig, J. Wang, and M. Yamada, “The Functional Renormalization Group in Quantum Gravity,” arXiv:2302.14152.
- [4] M. Reuter, “Nonperturbative evolution equation for quantum gravity,” *Phys. Rev. D* **57**, 971 (1998), hep-th/9605030.
- [5] A. Ashtekar, T. Pawłowski, and P. Singh, “Quantum nature of the big bang: Improved dynamics,” *Phys. Rev. D* **74**, 084003 (2006), gr-qc/0607039.
- [6] J. Liu, J. Quintin, and N. Afshordi, “Quantum Quadratic Gravity,” *Phys. Rev. Lett.* **136** (2026).
- [7] W. J. Handley, M. P. Hobson, and A. N. Lasenby, “PolyChord: next-generation nested sampling,” *Mon. Not. Roy. Astron. Soc.* **453**, 4384 (2015), arXiv:1506.00171.
- [8] W. J. Handley, M. P. Hobson, and A. N. Lasenby, “PolyChord: nested sampling for cosmology,” *Mon. Not. Roy. Astron. Soc.* **450**, L61 (2015), arXiv:1502.01856.